

вель — и ето ме като нея. . .
 Мухи, мухи и мухи сме ние
 малкитѣ, слабитѣ хора! . . .
 Колко късно! Колко късно
 разбрахъ това!

Павелъ обори глава, потъ-
 налъ въ мисли за слабитѣ хо-
 ра и за мрежата на живота.

XXI

Колкото дългитѣ размишле-
 ния докарваха просвѣтления на
 Павла за смисъла на живота,
 за хубавото и доброто, — тол-
 юва тѣ сломяваха тѣлото. Не
 му идваше на умъ за храна.
 Често вглжбенъ въ мисли, не
 чваше кога бие звънеца за
 вчеря и лѣгаше гладенъ. От-
 слабна. Взе да му се вие свѣтъ.
 И, макаръ че не му се излиза-
 ш на двора да се разходи,
 като другитѣ, защото не мо-
 жеше да гледа тия бозави ха-